

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 42

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Mărti, 21 ianuarie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 595 din 10 octombrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 294 alin. (4), ale art. 301 alin. (1) și (2) și ale art. 362 alin. (2)—(8) din Legea educației naționale nr. 1/2011	2–6
Decizia nr. 654 din 17 octombrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală	7–11
Decizia nr. 674 din 29 octombrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală	12–14
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
76. — Decizie privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, de către domnul chestor de poliție Valentin-Costinel Melnic a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Afacerilor Interne	14
77. — Decizie privind eliberarea domnului Valentin Korman din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc	15
78. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către domnul Tiberiu Horațiu Gorun, director executiv al Direcției Județene pentru Sport și Tineret Gorj, a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Finanțelor Publice.....	15

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 595**

din 10 octombrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 294 alin. (4), ale art. 301 alin. (1) și (2) și ale art. 362 alin. (2)—(8) din Legea educației naționale nr. 1/2011

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 362 alin. (2)—(7) din Legea educației naționale nr. 1/2011, excepție ridicată de Maria Ramayana Nesvadba în Dosarul nr. 7.475/99/2016 al Tribunalului Iași — Secția I civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.883D/2017.

2. La apelul nominal răspunde autoarea excepției de neconstituționalitate. Lipsește partea Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului că s-a depus la dosar un document intitulat „Amicus Curiae”, prin care se solicită admiterea excepției de neconstituționalitate.

3. Președintele dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 209D/2018, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 294 alin. (4), ale art. 301 alin. (1) și (2) și ale art. 362 alin. (2)—(8) din Legea educației naționale nr. 1/2011, ridicată de aceeași autoare în același dosar al Tribunalului Iași — Secția I civilă.

4. La apelul nominal răspunde autoarea excepției de neconstituționalitate. Lipsește partea Universitatea „Alexandru Ioan Cuza” din Iași. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Autoarea excepției de neconstituționalitate și reprezentantul Ministerului Public sunt de acord cu conexarea cauzelor. Curtea, având în vedere identitatea de obiect al cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 209D/2018 la Dosarul nr. 1.883D/2017, care a fost primul înregistrat.

6. Având cuvântul, autoarea excepției de neconstituționalitate susține, în esență, că textele de lege criticate instituie o prezumție de vinovăție a doctorandului în situația neobținerii titlului de doctor, situație care, potrivit textelor de lege criticate, conduce la încetarea contractului individual de muncă. Or, la instanța judecătorească s-a făcut dovada că îndrumătorul de doctorat a refuzat să stabilească tema și procedura de doctorat, ceea ce nu i se poate imputa doctorandului. Astfel, se arată că la Dosarul Curții Constituționale nr. 209D/2018 este atașată toată corespondența cu îndrumătorul de doctorat, precum și excepția de neconstituționalitate completă, astfel cum a fost invocată în Dosarul nr. 7.475/99/2016 în fața Tribunalului Iași — Secția I civilă. Culpă neobținerii titlului de doctor nu aparține doctorandului, ci îndrumătorului de doctorat. Mai susține că

Decizia Curții Constituționale nr. 86 din 13 februarie 2019 privește doar critica de neconstituționalitate referitoare la încălcarea art. 15 alin. (2) din Constituție. Or, contractul său individual de muncă a fost încheiat sub imperiul Legii nr. 84/1995, pe durată nedeterminată, deci, după intrarea în vigoare a Legii nr. 1/2011, trebuia schimbat în contract pe durată determinată, până la obținerea titlului de doctor. La momentul încheierii contractului individual de muncă, legea nu prevedea, pentru desfășurarea activității de asistent universitar, condiția obținerii titlului de doctor. Prin urmare, dispozițiile criticate încalcă principiul neretroactivității legii, prevăzut de art. 15 din Constituție și de Codul civil. Astfel, în speță, nu sunt aplicabile considerentele Deciziei nr. 86 din 13 februarie 2019, ci ale deciziilor nr. 755 din 16 decembrie 2014, nr. 745 din 3 noiembrie 2015 și nr. 623 din 25 octombrie 2016, referitoare la neretroactivitatea legii, așa cum au reținut și instanțele judecătorești care au sesizat Curtea Constituțională. De asemenea, se aplică și teoria dreptului dobândit, din moment ce contractul individual de muncă fusese încheiat pe durată nedeterminată și nu a fost modificat prin acte adiționale. Se mai arată că, în speță, conduita conducătorului de doctorat era imposibil de cenzurat, întrucât acesta cumula o serie de funcții. Se susține că se încalcă și dispozițiile art. 16 din Constituție. În concluzie, autoarea solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, astfel cum a fost invocată.

7. Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 86 din 13 februarie 2019. Celelalte critici invocate de autoarea excepției țin de fondul litigiului sau se referă la interpretarea textelor de lege criticate, fiind astfel inadmisibile.

8. Având cuvântul, în replică, autoarea excepției de neconstituționalitate susține că, în cauza sa, nu este aplicabilă Decizia Curții Constituționale nr. 86 din 13 februarie 2019, ci sunt aplicabile celelalte decizii ale Curții Constituționale menționate anterior.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

9. Prin Sentința civilă nr. 794 din 24 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 7.475/99/2016, **Tribunalul Iași — Secția I civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 362 alin. (2)—(7) din Legea educației naționale nr. 1/2011.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de contestatoarea Maria Ramayana Nesvadba în cadrul soluționării contestației formulate împotriva deciziei de încetare de drept a contractului individual de muncă.

10. Prin Decizia civilă nr. 489 din 21 septembrie 2017, pronunțată în același dosar, Curtea de Apel Iași a admis apelul declarant de contestatoare, a anulat Sentința civilă nr. 794 din 24 aprilie 2017, pronunțată de Tribunalul Iași — Secția I civilă, și a reținut cauza spre rejudecare. Cu ocazia rejudecării cauzei, prin Decizia civilă nr. 766 din 14 decembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 7.475/99/2016, **Curtea de Apel Iași — Secția I litigii de muncă și asigurări sociale** a respins contestația formulată

și a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 294 alin. (4), ale art. 301 alin. (1) și (2) și ale art. 362 alin. (2)—(8) din Legea educației naționale nr. 1/2011. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de contestatoarea Maria Ramayana Nesvadba în cadrul soluționării aceleiași contestații formulate împotriva deciziei de încetare de drept a contractului individual de muncă.

11. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia arată, în esență, că normele criticate încalcă principiul neretroactivității legii pentru contractele de muncă încheiate pe durată nedeterminată, sub imperiul Legii nr. 84/1995, care ajung să fie afectate retroactiv de îngrădiri aduse de Legea nr. 1/2011. Pretinzând îndeplinirea altor condiții decât cele instituite de legea în vigoare la momentul ocupării funcției didactice, prevederea legală nouă încalcă principiul neretroactivității, sens în care invocă doctrina în materie. Se mai arată că încetarea de drept a contractului de muncă într-o ipoteză diferită de cele enumerate în art. 56 din Codul muncii este inadmisibilă, iar orice abatere de la litera legii va duce la nelegalitatea măsurii.

12. Autoarea excepției de neconstituționalitate mai susține că sunt încălcate principiul egalității în fața legii și dreptul la exercitarea neîngrădită a muncii, deoarece statul sistează un raport contractual inițiat pe durată nedeterminată, peste voința părților, în mod retroactiv.

13. De asemenea, se susține că textele de lege criticate instituie o prezumție de vinovăție pentru acei studenți doctoranzi care, din motive neimputabile, nu-și desăvârșesc parcursul doctoral în termenele impuse de textele de lege criticate. Or, neobținerea titlului de doctor nu îi este imputabilă doctorandului, deoarece instituția organizatoare de doctorat nu și-a îndeplinit obligațiile (nu a stabilit tema de cercetare, nu a stabilit datele de susținere a referatelor, a fixat programul de pregătire pentru doctorand la 7 ani de la debutul studiilor), a încălcat legea și, prin aceasta, l-a împiedicat pe doctorand să-și finalizeze parcursul doctoral.

14. Totodată, se susține că textele de lege criticate limitează exercitarea drepturilor garantate cetățeanului de art. 52, 53 și 57 din Constituție, îndeosebi atunci când nedefinitivarea parcursului doctoral intervine ca urmare a „abuzului de poziție dominantă” (nu în sensul regulilor de nonmonopol) al Instituției Organizatoare a Studiilor Doctorale (IOSUD).

15. În final, autoarea excepției mai susține că dispozițiile de lege criticate contravin și prevederilor constituționale ale art. 73 alin. (3) lit. n), coroborat cu art. 76 alin. (1), cu art. 114, art. 115 alin. (4) și (5), sub aspectul nerespectării normelor de tehnică legislativă, sens în care invocă Decizia Curții Constituționale nr. 1.557 din 18 noiembrie 2009.

16. **Tribunalul Iași — Secția I civilă** și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este întemeiată. Astfel, prin dispozițiile criticate se impun condiții noi ce trebuie să fie îndeplinite pentru ocuparea funcției didactice, diferite de cele în vigoare la momentul încheierii contractului individual de muncă, iar neîndeplinirea condiției, în termenul prevăzut de lege, are ca efect încetarea de drept a contractului încheiat. Altfel spus, prin Legea nr. 1/2011 se instituie un caz de încetare de drept a contractului individual de muncă ce nu exista la momentul încheierii acestuia și care produce efecte asupra contractului în curs de derulare. Contractul încheiat între părți se supune dispozițiilor legii în vigoare la data când acesta a fost încheiat în tot ceea ce privește încheierea, interpretarea, efectele, executarea și încetarea sa. Doar respectând această regulă este îndeplinită condiția de previzibilitate a normei legale, părțile putând în mod rezonabil să își conformeze conduita doar în raport cu o dispoziție legală existentă la momentul încheierii contractului. Se invocă în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 755 din 16 decembrie 2014, nr. 745 din 3 noiembrie 2015 și nr. 623 din 25 octombrie 2016.

17. **Curtea de Apel Iași — Secția litigii de muncă și asigurări sociale** și-a exprimat opinia în sensul că excepția de neconstituționalitate este întemeiată doar în privința art. 362 alin. (2)—(8) din Legea nr. 1/2011, prin raportare la principiul neretroactivității legii. Astfel, prin dispozițiile criticate se impun condiții noi ce trebuie să fie îndeplinite pentru ocuparea funcției didactice, diferite de cele în vigoare la momentul încheierii contractului individual de muncă, iar neîndeplinirea condiției în termenul prevăzut de lege are ca efect încetarea de drept a contractului încheiat. Altfel spus, prin Legea nr. 1/2011 se instituie un caz de încetare de drept a contractului individual de muncă ce nu exista la momentul încheierii acestuia și care produce efecte asupra contractului în curs de derulare. Contractul încheiat între părți se supune dispozițiilor legii în vigoare la data când acesta a fost încheiat în tot ceea ce privește încheierea, interpretarea, efectele, executarea și încetarea sa. Doar respectând această regulă este îndeplinită condiția de previzibilitate a normei legale, părțile putând în mod rezonabil să își conformeze conduita doar în raport cu o dispoziție legală existentă la momentul încheierii contractului. Se invocă în acest sens deciziile Curții Constituționale nr. 755 din 16 decembrie 2014, nr. 745 din 3 noiembrie 2015 și nr. 623 din 25 octombrie 2016.

18. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actele de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

19. **Guvernul**, exprimându-și punctul de vedere în Dosarul Curții Constituționale nr. 1.883D/2017, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Din analiza conținutului normativ al dispozițiilor legale criticate se reține că aceste prevederi au avut un caracter temporar, ele fiind aplicabile până la data de 30 septembrie 2015. În mod excepțional, în baza alin. (8) al art. 362 din Legea nr. 1/2011, senatele universitare puteau aproba continuarea raporturilor juridice de muncă exclusiv în anul universitar 2015—2016. În consecință, aceste dispoziții nu mai sunt în prezent în vigoare. Însă, potrivit celor statuate prin Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, „sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare”. Referitor la susținerea autoarei excepției de neconstituționalitate privind încălcarea principiului neretroactivității legii, consideră că aceasta este neîntemeiată, deoarece, din conținutul normativ al prevederilor legale criticate, nu rezultă niciun element care să fundamenteze pretinsa neconstituționalitate a acestora în raport cu dispozițiile art. 15 alin. (2) din Constituție. Semnificația principiului fundamental al neretroactivității legii este aceea că un act normativ poate reglementa și raporturi sau situații juridice care nu și-au epuizat efectele la data intrării sale în vigoare (*facta pendentia*). Invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 330 din 27 noiembrie 2001. Indubitabil, prin Legea nr. 1/2011 s-au instituit reguli și obligații noi în raport cu reglementarea anterioară, respectiv Legea nr. 128/1997, însă legiuitorul a pus la dispoziția destinatarilor actului normativ un termen adecvat pentru conformarea la noile cerințe legislative. Astfel, Legea nr. 1/2011 a intrat în vigoare la 9 februarie 2011, iar încetarea de drept a raporturilor de muncă ale asistenților universitari care nu au obținut titlul de doctor s-a produs abia la 30 septembrie 2015, iar, în ipotezele vizate de art. 362 alin. (8) din lege, chiar la data de 30 septembrie 2016. Astfel, dispozițiile legale criticate îndeplinesc cerințele de accesibilitate și previzibilitate, astfel cum aceste exigențe au fost cristalizate în timp în jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului. Cu privire la pretinsa încălcare a art. 16 alin. (1) din Constituție,

Guvernul invocă jurisprudența Curții Constituționale, potrivit căreia, dacă la situații egale trebuie să corespundă un tratament egal, la situații diferite tratamentul juridic nu poate fi decât diferit. De aceea nu sunt excluse, ci, dimpotrivă, sunt admise soluții legislative diferite pentru situații diferite. De altfel, prevederile legale criticate se aplică tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei juridice, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare.

20. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile de lege criticate sunt constituționale. Astfel, situațiile juridice în curs pot primi ca aplicare legea nouă fără ca aceasta să retroactiveze. Contractul de muncă pe durată nedeterminată a fost încheiat de către autoarea excepției sub imperiul legii vechi, când nu erau instituite condiții pentru ocuparea acestei funcții. Însă, odată cu apariția Legii nr. 1/2011, pentru persoanele care ocupă funcția de asistent universitar sau asistent de cercetare și care nu sunt studenți-doctoranzi sau nu au obținut diploma de doctor, contractul de muncă încetează de drept. Cu alte cuvinte, dispozițiile legale criticate, respectând principiul neretroactivității legii, se aplică începând cu data intrării în vigoare a legii, pentru viitor. În plus, în unele cazuri reglementate prin dispoziții legale speciale, încheierea sau modificarea contractului individual de muncă pentru anumite posturi sau funcții este condiționată de îndeplinirea anumitor cerințe de ocupare a acestora, care nu pot fi considerate îngărări legale. Faptul că autoarea excepției a avut încheiat un contract de muncă pe durată nedeterminată nu înseamnă că poate pretinde stabilitate sau inamovibilitate într-o funcție, fără îndeplinirea criteriilor și condițiilor legale. Totodată, consideră că dispozițiile legale criticate nu aduc atingere principiului constituțional privind egalitatea în drepturi, întrucât se aplică tuturor persoanelor aflate în situația reglementată de ipoteza normei juridice, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare. Principiul egalității nu presupune uniformitate, ci presupune ca la situații egale să corespundă un tratament egal. În virtutea principiului *tempus regit actum* și a principiului aplicării imediate a legii noi, este firesc ca ocuparea posturilor pentru anul universitar următor să se supună cerințelor legale impuse de legislația în vigoare, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 44 din 24 aprilie 1996, nr. 241 din 21 noiembrie 2000 și nr. 724 din 16 decembrie 2014.

21. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, actele depuse la dosar, susținerile din ședința publică ale autoarei excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

22. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

23. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 294 alin. (4), ale art. 301 alin. (1) și (2) și ale art. 362 alin. (2)—(8) din Legea educației naționale nr. 1/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 10 ianuarie 2011, cu modificările și completările ulterioare, având următorul cuprins:

— Art. 294 alin. (4): „*Prin excepție, studenții-doctoranzi pot fi angajați pe o perioadă determinată de maximum 5 ani.*”;

— Art. 301 alin. (1) și (2): „(1) *Pentru ocuparea funcției didactice de asistent universitar sunt necesare obținerea statutului de student-doctorand sau deținerea diplomei de*

doctor, precum și îndeplinirea standardelor de ocupare a posturilor didactice, specifice funcției, aprobate de senatul universitar, fără impunerea unor condiții de vechime, conform legii.

(2) *O persoană care nu a obținut o diplomă de doctor nu poate ocupa funcția de asistent universitar într-o anumită instituție de învățământ superior pentru o perioadă cumulată mai mare de 5 ani. La împlinirea acestui termen, contractul de muncă al persoanei în cauză încetează de drept.*”;

— Art. 362 alin. (2)—(8): (2) *La împlinirea termenului de 4 ani de la intrarea în vigoare a prezentei legi, contractele de muncă ale persoanelor care ocupă funcția de preparator universitar încetează de drept.*

(3) *La împlinirea termenului de 4 ani de la intrarea în vigoare a prezentei legi, contractele de muncă ale persoanelor care ocupă funcția de asistent universitar sau asistent de cercetare și nu sunt studenți-doctoranzi sau nu au obținut diploma de doctor încetează de drept.*

(4) *Prin excepție de la prevederile art. 301 alin. (2), persoanelor care ocupă la momentul intrării în vigoare a prezentei legi funcția de asistent universitar într-o instituție de învățământ superior nu li se aplică respectivele prevederi. La împlinirea termenului de 4 ani de la intrarea în vigoare a prezentei legi, contractele de muncă ale respectivelor persoane, care nu au obținut diploma de doctor, încetează de drept.*

(5) *La împlinirea termenului de 4 ani de la intrarea în vigoare a prezentei legi, contractele de muncă ale persoanelor care ocupă funcția de lector universitar/șef de lucrări sau o funcție didactică universitară superioară și nu au obținut diploma de doctor încetează de drept.*

(6) *La împlinirea termenului de 4 ani de la intrarea în vigoare a prezentei legi, contractele de muncă ale persoanelor care ocupă, în instituții de învățământ superior, funcția de cercetător științific sau o funcție de cercetare superioară și nu au obținut diploma de doctor încetează de drept.*

(7) *Termenele prevăzute la alin. (1)—(6) se prorogă până la încheierea anului universitar 2014—2015, respectiv 30 septembrie 2015.*

(8) *Prin excepție de la termenul prevăzut la alin. (7), senatele universitare ale instituțiilor de învățământ pot aproba, la propunerea consiliului de administrație, în anul universitar 2015—2016, continuarea raporturilor juridice de muncă, pentru persoanele aflate sub incidența prevederilor alin. (1)—(6), în funcție de gradul de îndeplinire de către acestea a obligațiilor aferente programelor de studii doctorale.*”

24. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii civile, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 41 alin. (1) privind munca și protecția socială a muncii, art. 42 referitor la interzicerea muncii forțate, art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților, art. 73 alin. (3) lit. n) privind categoriile de legi, art. 76 alin. (1) privind adoptarea legilor, art. 114 privind angajarea răspunderii Guvernului și art. 115 privind delegarea legislativă.

25. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 362 fac parte din titlul VII „*Dispoziții tranzitorii și finale*” al Legii educației naționale nr. 1/2011, iar principala critică a autoarei excepției de neconstituționalitate constă în aceea că dispozițiile de lege invocate — criticate în ansamblu, iar nu separat — instituie încetarea de drept a contractelor individuale de muncă ale asistenților universitari care nu au obținut diploma de doctor în termenul prevăzut de lege, respectiv 4 ani de la intrarea în vigoare a Legii nr. 1/2011. Cu privire la dispozițiile art. 301 alin. (2) și ale art. 362 alin. (3)

și (4) coroborate cu cele ale alin. (7) și (8) ale aceluiași articol din Legea educației naționale nr. 1/2011, criticate din aceleași perspective ca în cauza de față, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 86 din 13 februarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 392 din 20 mai 2019. La paragrafele 32 și 33 ale deciziei sus-menționate, Curtea a reținut că dispozițiile art. 362 alin. (8) din Legea nr. 1/2011 au fost introduse prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2015 pentru modificarea și completarea unor acte normative, precum și pentru reglementarea unor măsuri bugetare, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 733 din 30 septembrie 2015, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 112/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 408 din 30 mai 2016. Potrivit notei de fundamentare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 41/2015, adoptarea reglementării criticate a fost justificată prin faptul că „Încetarea de drept a contractelor individuale de muncă ale asistenților universitari conduce la imposibilitatea desfășurării în bune condiții a procesului de învățământ din cadrul instituției de învățământ superior. Pentru a evita eventuale blocaje în sistem, cu impact negativ atât din punct de vedere social, cât și din punct de vedere al calității actului didactic și al posibilității îndeplinirii obligațiilor legale ale instituțiilor de învățământ superior de stat, datorate aplicării prevederilor art. 362 din lege, se impune ca, prin excepție de la termenul prevăzut la alin. (7) din lege, senatele universitare ale instituțiilor de învățământ să poată aproba, la propunerea consiliului de administrație, continuarea raporturilor juridice de muncă pentru persoanele aflate sub incidența prevederilor alin. (1)—(6) ale art. 362, pentru anul universitar 2015—2016.” Astfel, Curtea a constatat că dispozițiile art. 362 alin. (3) și (4) raportate la cele ale art. 362 alin. (7) din Legea nr. 1/2011 instituie un caz de încetare de drept a contractelor individuale de muncă, justificat de neobținerea diplomei de doctor până la data de 30 septembrie 2015 de către asistenții universitari care ocupau această funcție la data intrării în vigoare a legii educației naționale, în timp ce dispozițiile art. 362 alin. (8) din același act normativ instituie o excepție de la această regulă, prin care senatele universitare ale instituțiilor de învățământ pot aproba, la propunerea consiliului de administrație, în anul universitar 2015—2016, continuarea raporturilor juridice de muncă pentru persoanele vizate de ipoteza normei.

26. Referitor la critica privind încălcarea principiului neretroactivității legii, prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea a reținut, la paragrafele 34 și 35 ale Deciziei nr. 86 din 13 februarie 2019, că dispozițiile de lege criticate nu conțin elemente contrare principiului neretroactivității legii civile, invocând jurisprudența sa în această materie. Astfel, chiar dacă Legea educației naționale nr. 1/2011, față de reglementarea anterioară în baza căreia a fost încheiat contractul individual de muncă, instituie condiția obținerii diplomei de doctor pentru ocuparea funcției didactice de asistent universitar, aceasta pune la dispoziția destinatarilor normei un termen rezonabil de 4 ani pentru conformarea la noile cerințe legislative, așa încât, respectând principiul neretroactivității legii civile, dispozițiile de lege criticate se aplică începând cu data intrării în vigoare a legii, pentru viitor. Astfel, Legea nr. 1/2011 a intrat în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 18 din 10 ianuarie 2011, respectiv la data de 9 februarie 2011, iar încetarea de drept a raporturilor juridice de muncă ale asistenților universitari care nu au obținut diploma de doctor s-a produs, ca urmare a prorogării termenelor, abia la încheierea anului universitar 2014—2015, respectiv la 30 septembrie 2015, iar în ipotezele reglementate de alin. (8) al art. 362 din lege chiar la încheierea anului universitar 2015—2016, respectiv la 30 septembrie 2016.

27. Mai mult, Curtea a constatat că dispozițiile art. 362 alin. (8) din Legea nr. 1/2011 dau expresie principiului fundamental al autonomiei universitare, garantat de Constituție prin art. 32 alin. (6), având în vedere că, pe baza unui criteriu obiectiv pus la dispoziție de legiuitor, respectiv gradul de îndeplinire de către persoanele vizate de ipoteza normei a obligațiilor aferente programelor de studii doctorale, senatele universitare puteau decide menținerea sau, după caz, încetarea raportului juridic de muncă, în funcție de particularitățile fiecărei situații. Interpretate în raport cu ansamblul prevederilor Legii educației naționale nr. 1/2011, dispozițiile de lege criticate au un conținut normativ clar și precis pentru a putea fi aplicate și oferă suficiente repere pentru ca destinatarul acestora — în cazul de față, asistentul universitar — să înțeleagă sensul lor și să își adapteze conduita.

28. În ceea ce privește invocarea art. 16 alin. (1) din Constituție, Curtea a reținut, la paragraful 41 al Deciziei nr. 86 din 13 februarie 2019, că obținerea diplomei de doctor — ca o condiție legală pentru exercitarea funcției de asistent universitar — este aplicabilă în mod egal tuturor persoanelor vizate de ipoteza normei, fără a institui privilegii sau discriminări pe considerente arbitrare și are drept scop ocrotirea unui interes general, respectiv creșterea calității învățământului superior. Așadar, condiția este justificată prin calificarea superioară pe care o presupune deținerea diplomei de doctor și nu poate fi înțeleasă ca o încălcare a principiului egalității în drepturi.

29. Cu privire la pretinsa încălcare a dreptului la muncă, Curtea a reținut la paragraful 43 al Deciziei nr. 86 din 13 februarie 2019 că nu poate primi nici critica formulată din perspectiva termenului în care persoanele care ocupă funcția de asistenți universitari trebuie să obțină diploma de doctor, cu sancțiunea încetării de drept a contactului de muncă, raportată la art. 41 alin. (1) din Constituție privind dreptul la muncă, întrucât dispozițiile de lege supuse analizei nu interzic libertatea alegerii unui loc de muncă. Împrejurarea că aceste persoane trebuie să îndeplinească anumite condiții pentru ocuparea funcției de asistent universitar nu reprezintă decât exigențe care țin de voința legiuitorului, care, în acord cu art. 73 alin. (3) lit. n) din Constituție, este suveran în ceea ce privește organizarea generală a învățământului. Totodată, dreptul la muncă, alegerea profesiei, a meseriei sau a ocupației, precum și a locului de muncă vizează posibilitatea oricărei persoane de a exercita profesia sau meseria pe care o dorește, în anumite condiții stabilite de legiuitor, și nu vizează obligația statului de a garanta accesul tuturor persoanelor la toate profesiile (a se vedea Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015, paragraful 29, și Decizia nr. 55 din 24 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 5 mai 2015, paragraful 18). Totodată, Curtea nu a reținut nici susținerea potrivit căreia încetarea de drept a unui contract individual de muncă este limitată doar la situațiile prevăzute de art. 56 din Codul muncii, având în vedere că legiuitorul, în considerarea unor categorii socioprofesionale, poate institui, prin legi speciale, și alte cauze de încetare de drept a raporturilor juridice de muncă, altele decât cele prevăzute de cadrul general, respectiv Codul muncii.

30. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele cuprinse în decizia menționată își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

31. Referitor la invocarea art. 42 privind interzicerea muncii forțate, a art. 52 privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică de a obține recunoașterea dreptului pretins sau a interesului legitim, anularea actului și repararea pagubei, a art. 57 privind exercitarea drepturilor și a libertăților constituționale cu bună-credință și a art. 115 privind condițiile de adoptare a ordonanțelor Guvernului, Curtea constată că aceste

dispoziții constituționale nu au incidență în cauza de față. De asemenea, dispozițiile art. 53 din Legea fundamentală nu au incidență în cauză, deoarece nu s-a constatat restrângerea exercițiului vreunui drept sau al vreunei libertăți fundamentale.

32. Celelalte susțineri ale autoarei excepției — în sensul că textele de lege criticate instituie o prezumție de vinovăție pentru acei studenți doctoranzi care, din motive neimputabile, nu au obținut titlul de doctor, deoarece instituția organizatoare de doctorat nu și-a îndeplinit obligațiile (nu a stabilit tema de cercetare, nu a stabilit datele de susținere a referatelor, a fixat programul de pregătire pentru doctorand la 7 ani de la debutul studiilor), a încălcat legea și, prin aceasta, l-a împiedicat pe doctorand să își finalizeze parcursul doctoral — nu reprezintă chestiuni de constituționalitate, ci chestiuni de aplicare a legii, care intră în competența instanțelor judecătorești, iar nu a Curții Constituționale.

33. Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 76 alin. (1) și ale art. 114, Curtea constată că aceste critici nu pot fi primite. Este adevărat că, prin Decizia nr. 1.557 din 18 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 40 din 19 ianuarie 2010, Curtea a constatat că Legea educației naționale încalcă dispozițiile art. 114 din Constituție, reținând în acest sens că angajarea răspunderii Guvernului asupra unui proiect de lege nu poate fi făcută oricând, oricum și în orice condiții, deoarece această modalitate de legiferare reprezintă, într-o ordine firească a mecanismelor statului de drept, o excepție. Ulterior, prin Decizia nr. 1.431 din 3 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 12 noiembrie 2010, a constatat că angajarea răspunderii de către Guvern în fața Camerei Deputaților și a Senatului, în temeiul art. 114 alin. (1) din Constituție, asupra proiectului Legii educației naționale este neconstituțională și a declanșat un conflict juridic de natură constituțională între Guvern și Parlament, întrucât proiectul de lege se afla în proces de legiferare la Senat, în calitate de Cameră decizională. De asemenea, prin Decizia nr. 1.525 din 24 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 818 din 7 decembrie 2010, Curtea Constituțională a constatat că există un conflict juridic de natură constituțională între Guvern și Parlament, generat de refuzul Parlamentului de a dezbate moțiunea de cenzură, care, ținând seama de dispozițiile Constituției, odată declanșată, nu poate fi oprită. Curtea a reținut că Decizia nr. 1.431 din 3 noiembrie 2010 nu poate fi invocată în sensul blocării procedurii de angajare a

răspunderii Guvernului asupra Legii educației naționale și, în consecință, a constatat că există un conflict juridic de natură constituțională între Guvern și Parlament, generat de refuzul Parlamentului de a dezbate moțiunea de cenzură depusă de opoziția parlamentară, dezbateri care, odată declanșată, ținând seama de prevederile Constituției, nu poate fi oprită. În sfârșit, prin Decizia nr. 1 din 4 ianuarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 23 februarie 2011, pronunțându-se asupra criticii de neconstituționalitate ce vizează încălcarea de către Legea educației naționale a dispozițiilor art. 114 din Constituție, Curtea a reamintit „în acest context, creat printr-o succesiune de acte ale Guvernului, respectiv ale Parlamentului, precum și de conflicte juridice de natură constituțională între cele două autorități, în legătură cu angajarea răspunderii asupra proiectului Legii educației naționale, că rolul său este, potrivit art. 142 alin. (1) din Legea fundamentală, acela de «garant al supremației Constituției». Curtea Constituțională nu aparține niciuneia dintre puterile statului, însă, prin competențele conferite de Constituție și de legea sa de organizare și funcționare, sprijină buna funcționare a acestor puteri, în cadrul raporturilor constituționale de separație, echilibru, colaborare și control reciproc. Acest sprijin, concretizat în interpretarea și aplicarea textelor constituționale, texte care, reglementând principiul separației și echilibrului puterilor în stat, asigură, printr-un sistem complex de controale și îngrădiri, premisele legislative necesare funcționării democratice a statului, se exercită cu respectarea unor reguli de competență exprese și limitativ prevăzute de Constituție și de Legea nr. 47/1992. Niciuna dintre aceste competențe nu poate fi interpretată în sensul conferirii posibilității Curții de a substitui vreuna dintre puteri și nici în sensul dobândirii de către aceasta a unui rol de decident în cadrul unor eventuale dispute politice dintre puterile statului sau autoritățile care le reprezintă. În materia conflictelor dintre autorități, Constituția prevede, prin dispozițiile art. 146 lit. e), o singură competență a Curții Constituționale, și anume aceea de a soluționa «conflictele juridice de natură constituțională dintre autoritățile publice [...]». Astfel fiind, celelalte aspecte invocate de autorul sesizării, care pun în discuție, cu raportare la dispozițiile art. 1 alin. (4), respectiv art. 114 din Constituție, situații conflictuale implicând Guvernul și Parlamentul, respectiv structuri parlamentare, în legătură cu adoptarea Legii educației naționale, excedează competenței Curții Constituționale, prevăzută de art. 146 lit. a) din Constituție.”

34. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Maria Ramayana Nesvadbă în Dosarul nr. 7.475/99/2016 al Tribunalului Iași — Secția I civilă și constată că prevederile art. 294 alin. (4), ale art. 301 alin. (1) și (2) și ale art. 362 alin. (2)—(8) din Legea educației naționale nr. 1/2011 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Iași — Secția I civilă și Curții de Apel Iași — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 octombrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 654

din 17 octombrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (1)
din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Sorin Paul Stănescu în Dosarul nr. 45.735/3/2017 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 367D/2018.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autorul excepției, domnul avocat Valeriu Stoica, din cadrul Baroului București, cu împuternicire avocațială depusă la dosar.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul apărătorului autorului excepției, care, în prealabil, precizează că, deși art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală este criticat prin raportare la art. 53 din Constituție, această raportare presupune și evidențierea drepturilor fundamentale al căror exercițiu este restrâns prin norma procesuală penală criticată, respectiv restrângerea exercițiului dreptului de proprietate, pe de o parte, și, pe de altă parte, restrângerea exercițiului dreptului la un proces echitabil. Totodată, precizează că examinarea îndeplinirii cerințelor prevăzute de art. 53 din Constituție trebuie să se facă și în raport cu dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept și ale art. 1 alin. (5) referitoare la supremația legii, întrucât există o legătură indisolubilă între art. 53 din Legea fundamentală și cele două texte din Legea fundamentală invocate. În continuare expune argumente care demonstrează că cerințele prevăzute în art. 53 din Legea fundamentală nu au fost respectate de legiuitor la momentul adoptării dispozițiilor art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală, în ceea ce privește restrângerea exercițiului dreptului de proprietate. În acest sens susține că, prin dispozițiile art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală, legiuitorul a realizat o ingerință în dreptul de proprietate privată (o restrângere a acestui drept fundamental), iar — în condițiile în care legea nu impune existența unor probe sau indicii din care să rezulte că a fost săvârșită o faptă penală care să justifice luarea măsurilor asigurării, respectiv există o stare de pericol în sensul ascunderii, distrugerii, înstrăinării sau sustragerii de la urmărire a bunurilor prevăzute la art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală, iar restrângerea dreptului de proprietate este necesară și justificată în raport cu circumstanțele cauzei — luarea măsurilor asigurătorii este lăsată exclusiv la arbitrarul procurorului, judecătorului de cameră preliminară, instanței de judecată. În acest mod, apreciază că legiuitorul a reglementat o ingerință (restrângere) în dreptul de proprietate, fără ca aceasta să fie proporțională și necesară într-o societate democratică, fiind astfel încălcate normele constituționale invocate. Totodată, consideră că normele procesual penale criticate nu asigură

garantarea și ocrotirea în mod egal a proprietății, indiferent de titular, această consecință datorându-se lipsei de predictibilitate și claritate a legii. Astfel, rezultă o încălcare a dispozițiilor privitoare la coproprietate, în condițiile în care măsurile asigurătorii sunt instituite fără a se ține seama de eventuale drepturi de coproprietate asupra bunurilor care pot face obiectul măsurilor asigurătorii. Mai mult decât atât, măsurile asigurătorii instituite conform art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală încalcă prerogativele conferite titularilor unor dezmembrăminte ale dreptului de proprietate privată, precum și clauzele de inalienabilitate care au ca obiect bunurile asupra cărora se instituie măsurile asigurătorii. Susține, totodată, că dispozițiile art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală contravin prevederilor art. 1 alin. (3) din Constituție, având în vedere că, în conformitate cu exigențele statului de drept, legiuitorul avea obligația de a reglementa expres condițiile în care se pot dispune măsurile asigurătorii și, astfel, să stabilească anumite limite care să protejeze cetățenii în fața eventualelor abuzuri care ar putea proveni din partea autorităților. Apreciază că normele procesual penale criticate aduc atingere și prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție, în condițiile în care nu respectă principiul securității raporturilor juridice (prin neîndeplinirea cerințelor de previzibilitate, claritate și precizie a legii), întrucât legiuitorul reglementează într-o manieră echivocă noțiunea de „măsuri asigurătorii”, iar în consecință, justițiabilii sunt împiedicați să cunoască efectele acestor norme procesual penale. În acest sens arată că noțiunea de „măsuri asigurătorii” este imprevizibilă, nefiind clar, printre altele, dacă aceasta se referă la sechestrul, poprire ori la ambele, lămurirea acestui aspect fiind esențială, întrucât efectele acestor măsuri sunt diferite. De asemenea, susține că normele alin. (1) al art. 249 din Codul de procedură penală, prin raportare la celelalte alineate ale art. 249, nu sunt corelate cu dispozițiile substanțiale din materia ilicitului penal (în ceea ce privește confiscarea specială), materie în care nu se aplică prevederile referitoare la indivizibilitatea sau solidaritatea răspunderii civile. Nu în ultimul rând, consideră că art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală nu conține suficiente elemente din care să rezulte condițiile sale de aplicare și justificarea impunerii măsurilor asigurătorii, ceea ce reprezintă, de asemenea, o încălcare a cerințelor de claritate și previzibilitate a legii. Susține, de asemenea, că se aduce atingere și prevederilor art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor și a libertăților fundamentale. Reține că sechestrul reprezintă o măsură asigurătorie de drept penal, fiind așadar indisolubil legată de existența unui proces penal. În aceste condiții, garanțiile oferite de dreptul la un proces echitabil trebuie să fie recunoscute în mod corespunzător și în ceea ce privește această componentă a procesului penal — luarea măsurilor asigurătorii — reglementată de art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală. Or, dispozițiile legale menționate contravin dreptului la un proces echitabil deoarece pot fi dispuse în mod arbitrar de către procuror, judecătorul de cameră preliminară și instanța de judecată, fără ca necesitatea acestora să rezulte din probe și încălcându-se criteriul proporționalității, întrucât în adoptarea lor nu se ține seama în vreun fel de gravitatea acuzației, iar legea nu reglementează posibilitatea ridicării măsurilor asigurătorii atunci când rațiunile care au stat la baza instituirii acestora au încetat. Având în vedere argumentele

prezentate, solicită admiterea excepției de neconstituționalitate și depune la dosar note scrise și un set de înscrisuri constând în traducerea certificată a unui capitol din Codul de procedură penală german.

4. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, precizează, în prealabil, că invocarea, pentru prima dată în fața Curții Constituționale, a prevederilor art. 1 alin. (3) și (5) din Legea fundamentală și a dispozițiilor constituționale și convenționale privind dreptul la un proces echitabil este inadmisibilă. Dispozițiile menționate nu au fost invocate și în fața Tribunalului București — Secția I penală, instanță judecătorească care a sesizat instanța de control constituțional, cadrul procesual a fost deja stabilit fiind sesizată Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate având ca obiect prevederile art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală raportat la dispozițiile art. 53 alin. (2) din Legea fundamentală, astfel încât, având în vedere prevederile art. 10 alin. (2) și ale art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, apreciază că argumentele invocate de apărător direct în fața Curții Constituționale nu pot fi examinate de către aceasta. Referitor la excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată în fața Tribunalului București — Secția I penală, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a acesteia, având în vedere deciziile Curții Constituționale nr. 894 din 17 decembrie 2015 și nr. 629 din 8 octombrie 2015, prin care s-a statuat în sensul că sechestrul este o măsură asigurătorie de drept penal, iar nu o sancțiune penală, care poate fi dispusă nu ca o consecință a răspunderii penale, neavând caracter punitiv, ci eminentamente preventiv. Reține că textul de lege criticat se referă la măsuri asigurătorii dispuse în cursul urmăririi penale, în camera preliminară ori în cursul judecății, stadiu procesual în care se poate afla o cauză penală numai atunci când există probe din care poate rezulta bănuiala rezonabilă că o anumită persoană a săvârșit o infracțiune. Din această perspectivă, apreciază că nu este necesar să se prevadă și în cuprinsul dispozițiilor art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală existența aceluiași probe/indicii temeinice din care să rezulte suspiciunea rezonabilă că o persoană a săvârșit o faptă penală, pentru a se putea dispune măsura sechestrului. Pentru argumentele invocate în precedent apreciază că dispozițiile procesuale penale criticate corespund prevederilor art. 53 alin. (2) din Legea fundamentală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

5. Prin Încheierea din 11 ianuarie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 45.735/3/2017, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală**. Excepția a fost ridicată de Sorin Paul Stănescu în soluționarea contestației formulate împotriva măsurii asigurătorii a indisponibilizării unor bunuri mobile și imobile, dispusă de procuror.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, astfel cum a fost formulată, în scris, în fața Tribunalului București — Secția I penală, autorul acesteia susține, în esență, că dispoziția legală este neconstituțională, întrucât încalcă dispozițiile art. 53 alin. (2) din Constituție care prevăd că măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o. Reține că art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală menționează condițiile de legalitate privind instituirea sechestrului în sens vag și incomplet, deoarece se omite o situație esențială, respectiv existența unor indicii temeinice de comitere a faptei penale din care rezultă suspiciunea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune ori, cel puțin, a unor indicii rezonabile de comitere a faptei penale. Apreciază că sechestrul poate respecta prevederile art. 53 alin. (2) din Constituție numai dacă ar exista o situație ce determină luarea măsurii, respectiv existența unor indicii temeinice sau rezonabile. Ulterior, autorul excepției a depus la dosar concluzii scrise, prin care a extins critica de neconstituționalitate, completând motivele de

neconstituționalitate formulate în fața instanței de judecată, prin invocarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5), ale art. 21 alin. (3) și ale art. 44, precum și a prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

7. **Tribunalul București — Secția I penală** nu și-a exprimat opinia cu privire la excepția de neconstituționalitate invocată.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

9. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale. Invocă în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 894 din 17 decembrie 2015.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile apărătorului autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală, având următorul cuprins: „(1) *Procurorul, în cursul urmăririi penale, judecătorul de cameră preliminară sau instanța de judecată, din oficiu sau la cererea procurorului, în procedura de cameră preliminară ori în cursul judecății, poate lua măsuri asigurătorii, prin ordonanță sau, după caz, prin încheiere motivată, pentru a evita ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care pot face obiectul confiscării speciale sau al confiscării extinse ori care pot servi la garantarea executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori a reparării pagubei produse prin infracțiune.*”

13. În susținerea neconstituționalității normelor penale criticate, în fața Tribunalului București — Secția I penală, autorul excepției a invocat încălcarea prevederilor constituționale ale art. 53 alin. (2) potrivit cărora restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică, iar măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății. În fața instanței de control constituțional, autorul excepției a invocat dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5), ale art. 21 alin. (3) și ale art. 44, precum și prevederile art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol adițional la Convenție.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, astfel cum a fost formulată în fața instanței de judecată, Curtea observă că, în susținerea neconstituționalității normelor penale criticate, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 53 alin. (2) potrivit cărora restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică, iar măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății. Din motivarea excepției însă Curtea poate deduce că autorul raportează dispozițiile constituționale ale art. 53 alin. (2) la prevederile privind dreptul de proprietate, de asemenea, consacrate constituțional, în condițiile în care susține că „sechestrul reprezintă o măsură ce afectează dreptul de proprietate și poate respecta dispozițiile constituționale ale art. 53 alin. (1) numai dacă ar exista o situație ce determină

luarea măsurii”, în concret „existența unor indicii temeinice sau rezonabile de săvârșire a faptei”.

15. Raportat la critica astfel formulată, Curtea reține că dispozițiile art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală au mai fost supuse controlului de constituționalitate, fiind examinate susțineri similare celor formulate în prezenta cauză. Astfel, prin deciziile nr. 894 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 168 din 4 martie 2016, nr. 463 din 27 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 26 septembrie 2017, și nr. 146 din 27 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 31 mai 2018, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, reținând că dreptul de proprietate, drept fundamental, garantat prin Constituție, al cărui conținut și ale cărui limite sunt stabilite prin lege, nu este un drept absolut, prin natura lui, putând fi supus unor limitări rezonabile.

16. În acest sens, prin deciziile anterior citate, Curtea a constatat că măsurile asigurătorii sunt măsuri procesuale cu caracter real care au ca efect indisponibilizarea bunurilor mobile și imobile care aparțin suspectului, inculpatului, persoanei responsabile civilmente sau altor persoane, prin instituirea unui sechestrului asupra acestora în vederea confiscării speciale, a confiscării extinse, executării pedepsei amenzii sau a cheltuielilor judiciare ori acoperirii despăgubirilor civile. Aceste măsuri au caracter provizoriu, având rolul de a preveni ascunderea, distrugerea, înstrăinarea sau sustragerea de la urmărire a bunurilor care ar putea să asigure repararea prejudiciului cauzat prin infracțiune, plata amenzii, a cheltuielilor judiciare sau realizarea confiscării, dispuse prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă. Măsurile asigurătorii se dispun de procuror, în cursul urmăririi penale, din oficiu sau la cererea părții civile, prin ordonanță motivată, de judecătorul de cameră preliminară sau de instanța de judecată în timpul procesului penal, la sesizarea procurorului, a părții civile sau din oficiu, prin încheiere motivată, producându-și efectele de la momentul dispunerii până la momentul pronunțării hotărârii definitive în dosarul penal. Curtea a constatat, de asemenea, că sechestrul este o măsură asigurătorie de drept penal, iar nu o sancțiune penală, care poate fi dispusă împotriva persoanelor care au săvârșit fapte prevăzute de legea penală, dar nu ca o consecință a răspunderii penale, nedepinzând de gravitatea faptei săvârșite, neavând, așadar, caracter punitiv, ci eminentamente preventiv. De altfel, potrivit art. 107 alin. (3) din Codul penal, măsurile de siguranță se pot lua și în situația în care făptuitorului nu i se aplică o pedeapsă.

17. Prin instituirea sechestrului, proprietarul bunurilor pierde dreptul de a le înstrăina sau greva de sarcini, măsura afectând, așadar, atributul dispoziției juridice și materiale, pe întreaga durată a procesului penal, până la soluționarea definitivă a cauzei. Totodată, Curtea a observat că sechestrul asigurător poate afecta și atributele de *usus* și *fructus*, atunci când bunurile sechestrate trebuie ridicate în mod obligatoriu și predate pentru păstrare unor instituții de specialitate [art. 252 alin. (2), (3), (4) și (5) din Codul de procedură penală] ori atunci când au fost puse sub sigiliu și se desemnează un custode [art. 252 alin. (9) din același cod]. Așadar, interzicerea până la soluționarea definitivă a cauzei a transferului, distrugerii, transformării, înstrăinării, deplasării bunurilor asupra cărora s-a instituit sechestrul, asumarea temporară a custodiei sau controlului asupra acestor bunuri afectează dreptul de proprietate nu numai al suspectului, inculpatului ori persoanei responsabile civilmente, dar și al terților proprietari ai acestor bunuri și care nu au calitate de parte în procesul penal.

18. În ceea ce privește obiectul măsurilor asigurătorii, prin Decizia nr. 894 din 17 decembrie 2015, precitată, Curtea a reținut că acesta este delimitat de dispozițiile art. 249 alin. (8) din Codul de procedură penală, printr-o normă de trimitere la legea civilă. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 249 alin. (8) din Codul de procedură penală, nu pot fi sechestrate bunuri care aparțin unei autorități sau instituții publice ori unei alte persoane de drept public și nici bunurile exceptate de lege. Sechestrul se instituie asupra bunurilor mobile — titluri de valoare, obiecte de artă și de

muzeu, colecții de valoare, obiecte din metal, sume de bani etc. — și imobile, așa cum reiese din dispozițiile alin. (2) al art. 249 din Codul de procedură penală, iar prevederile alin. (3)—(5) ale aceluiași articol diferențiază, în funcție de proprietar, întinderea sechestrului. Pot fi sechestrate bunurile proprietatea suspectului sau inculpatului pentru garantarea executării pedepsei amenzii, în vederea confiscării speciale sau confiscării extinse, în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare, pot fi sechestrate bunurile persoanei responsabile civilmente în vederea reparării pagubei produse prin infracțiune și pentru garantarea executării cheltuielilor judiciare și pot fi sechestrate bunurile aflate în proprietatea sau posesia unei terțe persoane, în vederea confiscării speciale sau confiscării extinse. Dispozițiile art. 249 din Codul de procedură penală trebuie corelate cu cele ale art. 112 și 112¹ din Codul penal, referitoare la confiscare, întrucât bunurile care pot fi confiscate sunt cele asupra cărora se poate institui sechestrul.

19. Curtea a reținut, totodată, că, atunci când procurorul, judecătorul de cameră preliminară sau instanța instituie sechestrul asigurător, aceștia evaluează prejudiciul produs prin infracțiune, valoarea sechestrată fiind necesar a fi apropiată de cea a bunurilor care ar putea fi confiscate, după stabilirea vinovăției, dacă se apreciază că se impune această măsură. Astfel, măsura asigurătorie, indiferent de organul judiciar care o instituie, trebuie motivată, fiind necesar să se arate, în cuprinsul actului prin care se dispune — ordonanță sau încheiere, îndeplinirea condițiilor legale privind necesitatea dispunerii măsurii și, de asemenea, întinderea prejudiciului sau a valorii necesare pentru care se solicită sechestrul și valoarea care urmează a fi garantată în acest fel. Așadar, dispunerea unei măsuri asigurătorii se face pe baza analizei valorilor implicate în cauză: valoarea prejudiciului, a sumelor probabile ce ar trebui confiscate, bonitatea suspectului/inculpatului, valoarea patrimoniului de care acesta dispune.

20. Cu privire la condiția necesității dispunerii măsurii asigurătorii, pe de o parte, trebuie avute în vedere cazurile în care instituirea măsurilor asigurătorii, așadar, și a sechestrului, este obligatorie, respectiv ipoteza reglementată de art. 249 alin. (7) din Codul de procedură penală — persoana vătămată este lipsită de capacitate de exercițiu sau are capacitate de exercițiu restrânsă, și cazurile reglementate în legislația specială — de pildă, art. 20 din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, când organele judiciare nu mai sunt ținute să verifice condiția de necesitate a măsurii, ea fiind impusă de lege. Curtea a constatat, totodată, că instituirea sechestrului nu poate împiedica suspectul sau inculpatul să își procure mijloacele de trai. De vreme ce prin instituirea sechestrului se limitează posibilitatea suspectului/inculpatului de a-și continua activitatea și, implicit, de a-și asigura mijloacele de trai, organele judiciare trebuie să aibă în vedere un nivel mediu de asigurare a mijloacelor de trai pentru suspect/inculpat și familia sa, neavând importanță dacă prin dispunerea măsurii asigurătorii nu mai poate să își asigure același nivel de existență, precum cel anterior instituirii măsurii.

21. De asemenea, prin Decizia nr. 894 din 17 decembrie 2015, citată anterior, Curtea a constatat că dispozițiile art. 249 alin. (8) din Codul de procedură penală reglementează situațiile în care nu poate fi dispus sechestrul, având în vedere titularul bunurilor sau categoria bunurilor ce urmează a fi sechestrate. Codul de procedură penală nu cuprinde însă norme care să stabilească expres categoria „bunurilor exceptate de lege” de la instituirea sechestrului, într-o atare situație dispozițiile procesual penale completându-se cu dispozițiile procesual civile referitoare la bunurile care, potrivit legii, au un regim privilegiat, neputând face obiectul unei executări silite, fiind neurmăribile. Astfel, potrivit art. 727 din Codul de procedură civilă, nu sunt supuse urmăririi silite bunurile de uz personal sau casnic indispensabile traiului debitorului și familiei sale și obiectele de cult, dacă nu sunt mai multe de același fel, obiectele indispensabile persoanelor cu handicap și cele destinate îngrijirii bolnavilor, alimentele necesare debitorului și familiei sale pe timp de 3 luni,

iar dacă debitorul se ocupă exclusiv cu agricultura, alimentele necesare până la noua recoltă, animalele destinate obținerii mijloacelor de subsistență și furajele necesare pentru aceste animale până la noua recoltă, combustibilul necesar debitorului și familiei sale socotit pentru 3 luni de iarnă, scrisorile, fotografiile și tablourile personale sau de familie și altele asemenea. Totodată, potrivit art. 728 din Codul de procedură civilă, bunurile mobile care fac obiectul unei diviziuni a patrimoniului afectate exercițiului unei profesii autorizate nu pot fi urmărite decât de către creditorii ale căror creanțe s-au născut în legătură cu exercitarea profesiei respective. Dacă bunurile nu sunt afectate unui patrimoniu profesional individual, însă servesc la exercitarea ocupației sau profesiei debitorului persoană fizică, pot fi supuse urmăririi silite numai dacă nu există alte bunuri urmăribile și numai pentru obligații de întreținere sau alte creanțe privilegiate asupra mobilelor. Dacă debitorul se ocupă cu agricultura, nu vor fi urmărite, în măsura necesară continuării lucrărilor în agricultură, inventarul agricol, inclusiv animalele de muncă, furajele pentru aceste animale și semințele pentru cultura pământului, în afară de cazul în care asupra acestor bunuri există un drept real de garanție sau un privilegiu pentru garantarea creanței.

22. Curtea a reținut, de asemenea, că dispozițiile art. 729 din Codul de procedură civilă reglementează limitele urmăririi veniturilor bănești, acestea fiind aplicabile, în materie penală, atât în ipoteza sechestrului propriu-zis instituit asupra sumelor de bani în materialitatea lor (cash) — bunuri mobile corporale, la care face referire art. 252 alin. (2) și (8) din Codul de procedură penală, cât și în ceea ce privește urmărirea silită a creanțelor, în ipoteza instituirii popririi asigurătorii, potrivit art. 254 din Codul de procedură penală. Potrivit art. 729 alin. (1) din Codul de procedură civilă, salariile și alte venituri periodice, pensiile acordate în cadrul asigurărilor sociale, precum și alte sume ce se plătesc periodic debitorului și sunt destinate asigurării mijloacelor de existență ale acestuia pot fi urmărite până la jumătate din venitul lunar net, pentru sumele datorate cu titlu de obligație de întreținere sau alocație pentru copii, și până la o treime din venitul lunar net, pentru orice alte datorii. Dacă sunt mai multe urmărituri asupra aceleiași sume, urmărirea nu poate depăși jumătate din venitul lunar net al debitorului, indiferent de natura creanțelor, în afară de cazul în care legea prevede altfel. Cu alte cuvinte, dacă sunt mai multe sechestre penale sau acestea coexistă cu sechestrele civile, limita este de jumătate din venitul lunar net al debitorului, indiferent de natura creanțelor, în conformitate cu art. 729 alin. (2) din Codul de procedură civilă. De asemenea, Curtea a observat că sunt în egală măsură aplicabile și dispozițiile art. 729 alin. (3) din Codul de procedură civilă, potrivit cărora veniturile din muncă sau orice alte sume ce se plătesc periodic debitorului și sunt destinate asigurării mijloacelor de existență ale acestuia, în cazul în care sunt mai mici decât quantumul salariului minim net pe economie, pot fi urmărite numai asupra părții ce depășește jumătate din acest quantum, precum și prevederile alin. (4)—(7) ale aceluiași articol. Totodată, Curtea a reținut că și prin alte dispoziții legale speciale anumite categorii de bunuri pot fi declarate neurmăribile.

23. Așadar, prin Decizia nr. 894 din 17 decembrie 2015, precitată, Curtea a constatat că normele procesual penale ale art. 249 alin. (8) coroborate cu cele procesual civile precitate stabilesc, cu caracter general, limitele urmăririi bunurilor mobile sau imobile ca urmare a instituirii sechestrului, în vederea asigurării mijloacelor de existență ale suspectului/inculpatului.

24. Totodată, cât privește susținerea potrivit căreia măsura asigurătorie poate fi dispusă cu privire la bunuri aflate în proprietatea comună a soților, inscripția (notarea) ipotecară fiind instituită asupra acestora, în consecință fiind încălcate dispozițiile constituționale ale art. 44, Curtea a reținut că normele Codului de procedură penală se completează cu dispozițiile procesual civile în materia măsurilor asigurătorii înființate de organele penale, în temeiul art. 2 alin. (2) din Codul de procedură civilă, dispozițiile procesual civile constituind izvor de drept procesual penal în măsura în care Codul de procedură penală nu cuprinde dispoziții contrare. Așa încât, ori de câte ori

se va analiza obiectul măsurilor asigurătorii, inclusiv cu privire la limitele legale impuse de lege sub aspectul urmăririi anumitor bunuri, dispozițiile procesual civile sau civile vor fi avute în vedere. În aceste condiții, Curtea a observat că existența proprietății comune ori devălmașe este doar un impediment temporar în calea urmăririi silite, astfel cum rezultă din art. 818 din Codul de procedură civilă care prevede că urmărirea se va putea face doar după ce creditorii personali ai unuia dintre coproprietari sau codevălmași au cerut partajul bunurilor comune, astfel cum prevede și art. 353 din Codul civil. Alin. (3) al art. 818 din Codul de procedură civilă dispune însă că se poate urmări cota-parte determinată a debitorului lor din dreptul de proprietate asupra imobilului, fără a mai fi necesar să se ceară partajul, dacă ea este neîndoielnic stabilită și lămurită și este înscrisă, prin arătarea unei fracțiuni, în cartea funciară. Curtea a reținut, totodată, că aplicarea dispozițiilor procesual civile și civile menționate în procedura măsurilor asigurătorii dispuse în procesul penal nu trebuie înțeleasă însă în sensul că bunurile proprietate comună nu ar putea fi sechestrate ori că sechestrul presupune în mod obligatoriu partajul, căci această problemă s-ar putea pune atunci când bunul sechestrat ar fi supus urmăririi silite, ipoteză în care dispozițiile art. 818 din Codul de procedură civilă sunt pe deplin aplicabile. În acest context, Curtea a observat că nu este vorba despre o excepție de la urmărirea silită a bunurilor, ci numai despre instituirea obligației de a se recurge la o procedură prealabilă, în cadrul căreia, pe calea împărțelii inițiate de creditorii sau în care ei ar interveni, s-ar determina partea ce trebuie să revină debitorului, în proprietate exclusivă. O interpretare contrară ar putea lipsi sechestrul de conținut, dacă momentul dispunerii lui ar fi amânat, și, de asemenea, ar încălca prezumția de nevinovăție, dacă ar presupune partajul imediat după ce s-ar institui sechestrul. Așadar, nu există niciun impediment legal pentru ca inscripția (notarea) ipotecară să fie instituită asupra unui bun comun, deoarece scopul acestei măsuri și funcționalitatea sa nu sunt reparatorii, ci asigurătorii, prin aceasta nefiind încălcat dreptul de proprietate, consacrat constituțional.

25. Astfel, având în vedere cele arătate mai sus, în special finalitatea măsurilor asigurătorii, caracterul provizoriu al acestora și interesele protejate prin dispozițiile art. 249 din Codul de procedură penală, Curtea nu poate reține susținerea autorului excepției, în sensul că textul de lege criticat ar trebui să prevadă existența unor indicii temeinice sau bănuiala rezonabilă de săvârșire a faptei pentru a se dispune măsura sechestrului. Așa cum a statuat instanța de control constituțional, măsurile asigurătorii au, prin natura lor, un caracter provizoriu, temporar, producându-și efectele până la momentul pronunțării hotărârii definitive, când instanța decide situația juridică a bunurilor indisponibilizate, dispunând fie confiscarea acestora, fie ridicarea sechestrului. Pentru a avea eficiență — în sensul împiedicării suspectului/inculpatului să zădărnicească recuperarea prejudiciului și restabilirea situației anterioare săvârșirii faptei penale —, măsurile asigurătorii trebuie dispuse cât mai devreme în cursul urmăririi penale, cu mult înainte de a fi stabilită valoarea finală a prejudiciului. Pentru acest motiv, organele judiciare au posibilitatea de a institui sechestrul asigurător pe bunurile suspectului sau inculpatului și ale persoanei responsabile civilmente până la concurența valorii probabile a prejudiciului și a cheltuielilor judiciare, astfel cum este aceasta apreciată la momentul luării măsurii asigurătorii, însă, dacă, în urma administrării întregului probatoriu, se constată că această valoare — devenită între timp certă — este mai mică decât cea avută în vedere inițial, sechestrul poate fi restrâns de organul judiciar, din oficiu sau la cererea persoanei interesate.

26. Totodată, Curtea constată că etapa urmăririi penale de la care se poate dispune măsura sechestrului este cea a urmăririi penale *in personam*, în condițiile art. 305 alin. (3) din Codul de procedură penală, așadar „atunci când există probe din care să rezulte bănuiala rezonabilă că o anumită persoană a săvârșit fapta pentru care s-a început urmărirea penală și nu există vreunul dintre cazurile prevăzute la art. 16 alin. (1) [...]”. De altfel, în cazul infracțiunilor grave, este de dorit ca sechestrul să

fie instituit cât mai devreme în cursul urmăririi penale, pentru a împiedica suspectul să înstrăineze bunurile sau beneficiul infracțiunii, cu mult înainte de a fi evaluată întinderea activității infracționale și a prejudiciului, organele judiciare având posibilitatea să instituie sechestrul asigurător pe toate bunurile suspectului sau inculpatului, precum și pe bunurile altor persoane despre care se cunoaște că provin din infracțiune.

27. În aceste condiții, Curtea constată că dispozițiile art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală nu aduc atingere prevederilor art. 44 din Constituție, întrucât, deși reglementează o limitare a dreptului de proprietate privată, afectând atributul dispoziției juridice și materiale asupra bunurilor indisponibilizate — pe întreaga durată a procesului penal, până la soluționarea definitivă a cauzei — această limitare este una permisă, având în vedere că se aplică în mod nediscriminatoriu, este justificată de un interes general, este necesară obiectivului urmărit de legiuitor și este proporțională cu scopul propus (în același sens, Decizia nr. 463 din 27 iunie 2017, precitată, paragraful 26). Din analiza dispozițiilor constituționale ale art. 53, Curtea reține condițiile ce trebuie îndeplinite pentru restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, respectiv: domeniul să vizeze doar drepturile fundamentale, și nu orice drepturi subiective de natură legală sau convențională; restrângerea exercițiului acestor drepturi să poată fi îndeplinită numai prin lege; restrângerea să poată opera numai dacă se impune și doar dacă este necesară într-o societate democratică; restrângerea să poată opera numai în una din ipotezele limitativ enumerate de art. 53 din Constituție; restrângerea să fie proporțională cu cauza; restrângerea să fie nediscriminatorie; restrângerea să nu afecteze substanța dreptului. Raportând condițiile arătate la cauză, Curtea constată că ingerința generată prin dispunerea sechestrului asupra bunurilor mobile și imobile ale suspectului, inculpatului, persoanei responsabile civilmente ori ale altor persoane în proprietatea sau posesia cărora se află bunurile vizează drepturi fundamentale, respectiv dreptul de proprietate, este reglementată prin lege, respectiv art. 249 și următoarele din Codul de procedură penală, are ca scop legitim desfășurarea instrucției penale, fiind o măsură judiciară aplicabilă în cursul procesului penal, se impune, fiind adecvată *in abstracto* scopului legitim urmărit, este nediscriminatorie și este necesară într-o societate democratică, pentru protejarea valorilor statului de drept. Totodată, Curtea constată că ingerința analizată este proporțională cu cauza care a determinat-o, de vreme ce măsurile asigurătorii au caracter provizoriu, întrucât acestea se dispun pe durata procesului penal, iar instanța de control constituțional, analizând principiul proporționalității, în jurisprudența sa constantă, a reținut că acesta presupune caracterul excepțional al restrângerilor exercițiului drepturilor sau libertăților fundamentale, ceea ce implică, în mod necesar, și caracterul lor temporar.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Sorin Paul Stănescu în Dosarul nr. 45.735/3/2017 al Tribunalului București — Secția I penală și constată că dispozițiile art. 249 alin. (1) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 17 octombrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

28. În final, Curtea constată că, atât prin concluziile orale susținute în ședința de dezbateri, cât și în concluziile scrise, depuse la dosar, la același termen, apărătorul autorul excepției a invocat și încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3) și (5), ale art. 21 alin. (3), precum și a prevederilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 1 paragraful 1 din Primul Protocol adițional la Convenție, așadar alt temei de neconstituționalitate în afara celui indicat prin ridicarea excepției de neconstituționalitate în fața instanței de judecată. Cu privire la această susținere, Curtea reține că, așa cum reiese din dispozițiile art. 29 din Legea nr. 47/1992, părțile trebuie să își motiveze, în scris sau oral, excepția de neconstituționalitate ridicată, adică să indice prevederile și/sau principiile din Constituție pretins a fi încălcate de dispozițiile de lege criticate. Astfel invocată în fața instanței de judecată, excepția de neconstituționalitate trebuie pusă în discuția părților, iar instanța de judecată trebuie să își formuleze opinia cu privire la temeinicia excepției, toate acestea fiind menționate în încheierea de sesizare a Curții Constituționale. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, de exemplu Decizia nr. 234 din 17 iunie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 4 august 1997, „Actul de sesizare a Curții Constituționale este încheierea pronunțată de instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate. Litigiul constituțional se desfășoară în limitele determinate de actul de sesizare”. De asemenea, prin Decizia nr. 24 din 27 ianuarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 27 februarie 2004, Curtea a reținut că „litigiul constituțional se desfășoară numai în limitele determinate prin încheierea de sesizare, fără ca acestea să poată fi modificate de vreuna dintre părți.” Astfel, Curtea reține că este necesar a se distinge între situația în care, ulterior sesizării Curții Constituționale, autorul excepției invocă și alte temeiuri de neconstituționalitate decât cele arătate prin ridicarea excepției de neconstituționalitate în fața instanței de judecată (în scris sau oral), adică se invocă și alte dispoziții sau principii din Constituție pretins a fi încălcate de textele de lege criticate, ceea ce este inadmisibil, și, pe de altă parte, situația în care autorul excepției își expune argumentele pentru care susține că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, fără a indica temeiuri de drept noi, păstrând limitele sesizării — limite referitoare, pe de-o parte, la dispozițiile de lege criticate, și, pe de altă parte, la temeiurile constituționale invocate, însă putând aduce argumente noi celor deja arătate în fața instanței de judecată care a sesizat Curtea Constituțională, ceea ce este în concordanță cu prevederile Legii nr. 47/1992 (în același sens, Decizia nr. 722 din 6 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 20 ianuarie 2017, paragraful 29, și Decizia nr. 303 din 4 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 602 din 26 iulie 2017, paragraful 21).

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 674

din 29 octombrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 595 alin. (1)
din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Dana-Cristina Bunea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ionel Vizitiu în Dosarul nr. 30.574/3/2017 al Tribunalului Militar București. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 368D/2018.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra notelor scrise depuse la dosar de către partea Ministerul Apărării Naționale, prin care aceasta solicită, în principal, respingerea excepției ca inadmisibilă, iar, în subsidiar, respingerea excepției ca neîntemeiată.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției ca devenită inadmisibilă, ca urmare a pronunțării de către Curtea Constituțională a Deciziei nr. 651 din 25 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1083 din 20 decembrie 2018.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 6 martie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 30.574/3/2017, **Tribunalul Militar București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ionel Vizitiu cu ocazia soluționării unei contestații la executare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține că efectul constatării neconstituționalității unui text de lege, chiar și în cazul pronunțării unei decizii interpretative, constă în dispariția din ordinea juridică a textului de lege respectiv. Consecința dispariției suportului legal al normei de incriminare în baza căreia a fost aplicată pedeapsa este dispariția din ordinea juridică a pedepsei aplicate în baza legii abrogate sau care nu mai are același conținut. Absența legii de dezincriminare, în situația existenței unei decizii de admitere, nu poate constitui un motiv pentru a nu se aplica dispozițiile art. 595 din Codul de procedură penală și ale art. 4 din Codul penal.

6. În continuare, face referire la jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție referitoare la aplicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016.

7. Apreciază că dispozițiile de lege criticate încalcă prevederile art. 16 din Constituție, dând naștere unui tratament

juridic diferențiat după cum legiuitorul a fost sau nu diligent în modificarea normelor declarate neconstituționale, cu consecința aplicării sau neaplicării art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală.

8. Totodată, pasivitatea legiuitorului determină și încălcarea prevederilor constituționale ale art. 15 din Constituție. Astfel, apreciază că este discriminatoriu și inechitabil ca Decizia Curții Constituționale nr. 405 din 15 iunie 2016 să se aplice doar persoanelor care, deși au săvârșit aceleași fapte, în aceeași perioadă, precum contestatorul condamnat, nu au fost condamnate până la publicarea deciziei.

9. Susține că liberul acces la justiție presupune, pe de o parte, obligația statului de a reglementa mijloacele procedurale care să permită justițiabilului să acceadă în fața unui tribunal independent și imparțial care să examineze cauza sub toate aspectele de fapt și de drept și, pe de altă parte, obligația statului de a crea pârgurile prin care să elimine eventualele impedimente de fapt care ar putea să îngreuească accesul efectiv la judecată. Or, dispozițiile de lege criticate nu fac altceva decât să consacre o denegare de dreptate.

10. **Tribunalul Militar București** apreciază că autorul excepției critică practica neunitară a instanțelor judecătorești în ceea ce privește interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală. Susține că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea acestuia cu dispozițiile Constituției sau ale instrumentelor juridice internaționale la care România este parte, iar nu aprecierea măsurii în care o anumită decizie a Curții se aplică într-o cauză și nici aspecte privitoare la modul în care instanța aplică speței normele criticate.

11. Apreciind că ipoteza autorului este una greșită, se arată că dispozițiile criticate se adresează tocmai celor condamnați definitiv, formularea textului fiind indubitabilă în acest sens: „*când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare (...)*”. Așadar, contestatorul este în chiar ipoteza textului criticat pentru neconformitate, în sensul că procedura este destinată celor judecați definitiv, permițându-le punerea în discuție a unei eventuale dezincriminări. Cei aflați în curs de judecată nu se regăsesc în sfera de aplicare a art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală, ci în cea a art. 16 alin. (1) lit. b) din același act normativ. În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 21 alin. (1) și (3) din Constituție, instanța judecătorească apreciază că nu se poate solicita Curții să constate neconstituționalitatea unui text de lege, ci doar interpretarea sa, iar nu scoaterea acestuia din circuitul normativ. Apreciază că, în esență, admiterea unei excepții și constatarea neconstituționalității unei dispoziții legale are ca efect lipsirea acesteia de efecte juridice. În speța de față, o asemenea finalitate ar însemna ca procedura prevăzută de art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală, care a permis sesizarea instanței de către contestator, să nu mai poată fi urmată. În consecință, solicitând protejarea dreptului la liberul acces la justiție, autorul excepției urmează o cale care, prezumptiv, are ca urmare posibilă chiar închiderea accesului la calea de atac promovată. În concluzie, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. **Avocatul Poporului** apreciază că prevederile art. 595 din Codul de procedura penală sunt constituționale, aplicându-se în mod egal tuturor destinatarilor normei juridice. Învădereză că punctul său de vedere a fost reținut de Curtea Constituțională în Decizia nr. 381 din 27 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 563 din 28 iulie 2015.

14. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

15. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

16. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut: „*Când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare sau a hotărârii prin care s-a aplicat o măsură educativă intervine o lege ce nu mai prevede ca infracțiune fapta pentru care s-a pronunțat condamnarea ori o lege care prevede o pedeapsă sau o măsură educativă mai ușoară decât cea care se execută ori urmează a se executa, instanța ia măsuri pentru aducerea la îndeplinire, după caz, a dispozițiilor art. 4 și 6 din Codul penal.*”

17. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 15 referitor la universalitate, art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1) și (3) referitor la accesul liber la justiție și la dreptul la un proces echitabil.

18. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 651 din 25 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1083 din 20 decembrie 2018, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală, care nu prevede și decizia Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unei norme de incriminare ca un caz de înlăturare sau modificare a pedepsei/măsurii educative, este neconstituțională.

19. Cu acel prilej, Curtea a constatat că sfera de incidență atât a art. 4 din Codul penal, cât și a art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală a fost determinată doar de apariția unei legi penale noi după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare sau a hotărârii prin care s-a aplicat o măsură educativă. În ceea ce privește conceptul de lege, Curtea a reținut că, în sensul dispozițiilor art. 4 din Codul penal și ale art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală, prin „lege” se înțelege doar un act al autorității legiuitoare, primare (Parlamentul) sau delegate (Guvernul).

20. În continuare, Curtea a constatat că posibilitatea producerii unor efecte specifice dezincriminării unei fapte sau specifice intervenirii unei pedepse mai ușoare decât cea care se execută poate fi generată nu numai de o lege nouă de dezincriminare sau o lege penală mai favorabilă, ci și de o decizie a Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unei norme de incriminare. Astfel, dezincriminările intervin atât prin intermediul abrogării/modificării

textelor legale preexistente, cât și prin intermediul deciziei Curții Constituționale prin care se admite excepția de neconstituționalitate a unei norme de incriminare, cu consecința constatării neconstituționalității întregului text de incriminare (a se vedea Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015) sau a unui/unor element/e constitutiv/e din conținutul normei de incriminare (a se vedea Decizia nr. 405 din 15 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 517 din 8 iulie 2016). În acest din urmă caz se produce o reconfigurare a elementelor constitutive ale unei norme de incriminare printr-o decizie a instanței de contencios constituțional, sens în care Curtea a constatat că prin efectele deciziei sale se pot reconfigura anumite infracțiuni.

21. Referitor la efectele unei decizii a Curții Constituționale asupra unor cauze definitiv soluționate, Curtea a reținut că legiuitorul a reglementat în Codul de procedură penală un mecanism procedural prin intermediul căruia persoanele îndreptățite pot exercita o cale extraordinară de atac pentru remedierea situației lor în procesele penale, în care a fost invocată o excepție de neconstituționalitate, admisă de Curtea Constituțională după pronunțarea unei hotărâri judecătorești definitive, remediul fiind cel prevăzut de art. 453 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală.

22. Curtea a constatat că instituțiile juridice referitoare la legea penală de dezincriminare, precum și la intervenirea unei legi penale noi există pentru ca nicio persoană să nu fie nevoită să execute o pedeapsă pentru o faptă care nu mai este prevăzută de lege ca infracțiune ori o pedeapsă pentru care legea nouă prevede un prag mai mic decât cel al pedepsei care se execută ori urmează a se executa. Or, decizia Curții Constituționale prin care este constatăta neconstituționalitatea unei norme de incriminare face ca, de la data publicării sale, fapta incriminată și considerată anterior socialmente periculoasă să nu mai existe, adică produce efecte similare unei legi de dezincriminare. Împrejurarea că legiuitorul nu intervine pentru a pune de acord dispozițiile de incriminare constatate neconstituționale cu decizia Curții Constituționale nu constituie un argument pentru respingerea cererilor de înlăturare a pedepselor aplicate, întrucât, *per a contrario*, decizia Curții Constituționale de constatare ca neconstituțională a unei norme de incriminare ar fi lipsită de efectele sale general obligatorii, consacrate de art. 147 alin. (4) din Legea fundamentală.

23. Orice decizie de admitere a Curții Constituționale referitoare la o normă de incriminare care are ca efect dezincriminarea totală sau parțială a unei infracțiuni sau care influențează, în sensul reducerii, limita maximă a pedepsei prevăzute de lege pentru o anumită infracțiune intră în sfera de reglementare a art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală și a art. 4 din Codul penal.

24. În concluzie, întrucât efectele deciziei de admitere pronunțate de Curtea Constituțională privind o normă de incriminare trebuie să fie imediate, aplicabile atât în cauzele pendinte, cât și în cele definitiv judecate, și independent de pasivitatea legiuitorului, Curtea a constatat că soluția legislativă cuprinsă în art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală, care nu prevede și decizia Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unei norme de incriminare ca un caz de înlăturare sau modificare a pedepsei/măsurii educative, și soluția legislativă cuprinsă în art. 4 din Codul penal, care nu asimilează efectele unei decizii a Curții Constituționale prin care se constată neconstituționalitatea unei norme de incriminare cu efectele unei legi penale de dezincriminare, afectează dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 23 alin. (12) și ale art. 147 alin. (1) și alin. (4), precum și dispozițiile art. 7 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

25. În acest context, Curtea reține că, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale, operând o cauză de inadmisibilitate, în temeiul alin. (5) din același articol. Așa fiind, având în vedere că încheierea de sesizare a Curții Constituționale este din data de

6 martie 2018, iar Decizia nr. 651 din 25 octombrie 2018 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1083 din 20 decembrie 2018, Curtea constată că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală a devenit inadmisibilă.

26. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 595 alin. (1) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ionel Vizitiu în Dosarul nr. 30.574/3/2017 al Tribunalului Militar București.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Militar București și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 octombrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind încetarea exercitării, cu caracter temporar,
de către domnul chestor de poliție Valentin-Costinel Melnic
a funcției publice vacante din categoria
înalților funcționari publici de secretar general adjunct
al Ministerului Afacerilor Interne**

Având în vedere propunerea formulată de ministrul afacerilor interne prin Adresa nr. 6.677 din 20 ianuarie 2020, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/348 din 20 ianuarie 2020,

în temeiul art. 29, art. 397 lit. b), art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3), art. 524 alin. (1) și art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — (1) La data intrării în vigoare a prezentei decizii încetează exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul chestor de poliție Valentin-Costinel Melnic a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Afacerilor Interne.

(2) Domnul chestor de poliție Valentin-Costinel Melnic predă lucrările și bunurile care i-au fost încredințate în vederea exercitării atribuțiilor de serviciu în termen de 3 zile de la data prevăzută la alin. (1).

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase

București, 21 ianuarie 2020.
Nr. 76.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind eliberarea domnului Valentin Korman
din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat,
al Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc**

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și al art. 1 alin. (6) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2013 privind înființarea, organizarea și funcționarea Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc și pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2009 privind organizarea și exploatarea jocurilor de noroc, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 227/2013, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Valentin Korman se eliberează din funcția de vicepreședinte, cu rang de subsecretar de stat, al Oficiului Național pentru Jocuri de Noroc.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase

București, 21 ianuarie 2020.
Nr. 77.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind exercitarea cu caracter temporar, prin detașare,
de către domnul Tiberiu Horațiu Gorun, director executiv
al Direcției Județene pentru Sport și Tineret Gorj,
a funcției publice vacante din categoria
înalților funcționari publici de secretar general adjunct
al Ministerului Finanțelor Publice**

Având în vedere propunerea Ministerului Finanțelor Publice, formulată prin Adresa nr. 5.065 din 9 ianuarie 2020, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/107 din 10 ianuarie 2020, precum și Adresa nr. 1.562/2020 a Agenției Naționale a Funcționarilor Publici,

în temeiul art. 29, art. 397 lit. b), art. 502 alin. (1) lit. b) și f), art. 505 alin. (5), art. 509 alin. (3) și art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Tiberiu Horațiu Gorun, director executiv al Direcției Județene pentru Sport și Tineret Gorj, exercită, cu caracter temporar, prin detașare, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Ministerului Finanțelor Publice, pentru o perioadă de 6 luni.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase

București, 21 ianuarie 2020.
Nr. 78.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

